

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **B. O.**, narozený X
státní příslušnost Mongolsko
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. OAM-8800-8/ZR-2023,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. OAM-8800-8/ZR-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 16 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalobce pobývá v České republice od roku 2018, naposledy na základě zaměstnanecké karty s původní platností od 1. 3. 2023 do 28. 2. 2025. Dne 23. 5. 2023 však žalovaný zahájil z moci úřední řízení o zrušení platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty, neboť z pravomocného trestního příkazu Okresního soudu v Přerově ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 T 53/2023-51 (dále jen „trestní příkaz“) zjistil, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu – přečinu poškození cizích práv (ve stádiu pokusu) podle § 21 odst. 1 a § 181 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 roku a 6 měsíců. Žalobce se tohoto přečinu dopustil tím, že spolu s podezřelým A. B. po vzájemné dohodě dne 5. 4. 2023 přijel do Přerova, kde se A. B. dostavil do prostor Obchodní akademie a jazykové školy s právem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

státní jazykové zkoušky za účelem vykonání státní jazykové zkoušky z českého jazyka nezbytné pro získání povolení k trvalému pobytu a prokázal se cestovním dokladem vystaveným na jméno žalobce, za kterého se vydával s vědomím, že jeho znalost českého jazyka je výrazně lepší než v případě žalobce, se záměrem ve prospěch žalobce složit jazykovou zkoušku z českého jazyka nezbytnou pro získání povolení k trvalému pobytu, o které žalobce usiloval z důvodu snazšího přístupu na trh práce, nároku na zisk sociálních dávek a dávek v hmotné nouzi a dále nároku na platbu zdravotního pojištění ze strany České republiky, načež tato záměna byla ze strany příslušníků Policie ČR zjištěna a podezřelí nebyli ke konání jazykové zkoušky připuštěni. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 15. 4. 2023.

2. Žalobce se v průběhu správního řízení seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a dne 2. 8. 2023 podal k věci vyjádření, v němž uvedl, že se pro něj Česká republika stala domovem, kde by chtěl žít, bydlet, pracovat a mít rodinu. Toužil po trvalém pobytu, ale když se změnila požadovaná úroveň znalosti českého jazyka z A1 na A2, byl zoufalý, neboť pro něj zkouška byla těžká. Ze zoufalosti se uchýlil k tomu, co udělal, tedy k pokusu podvádět za účelem získání povolení k trvalému pobytu. Uvedl, že se za svůj čin omlouvá, neboť to, co udělal, bylo špatné. Pokud by mu zaměstnanecká karta nebyla zrušena, byl by za to vděčný.
3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (viz přechodné ustanovení čl. IV k zákonu č. 173/2023 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil mu lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že rozhodující je pravomocné odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin a že závažnost trestné činnosti či předchozí bezúhonnost není povinen zohledňovat. S ohledem na typ řízení žalovaný ani nemá povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přiměřenost dopadů rozhodnutí se v souladu s § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců posuzuje pouze v zákonem stanovených případech, mezi něž zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 téhož zákona nepatří. Žalovaný by měl takovou povinnost na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze tehdy, pokud by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti vybočující z obecného rámce a standardní situace. Žádné takové skutečnosti však žalobce netvrdil. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce má 26 let, je svobodný, bezdětný a na území České republiky dlouhodobě nepobývá nikdo z jeho rodiny. Žádné konkrétnější informace o možném dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce neuvedl, a tak žalovaný neměl povinnost se takovým dopadem blíže zabývat. Po osvědčení bude mít žalobce možnost znovu požádat o nové pobytové oprávnění. Podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty měl žalovaný za splněné.

Podání účastníků

5. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že správní řízení bylo zatíženo vadami, jelikož žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“) nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména ohledně žalobcova rodinného a soukromého života. Žalobce má rovněž za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ani nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, druh a výši uloženého trestu a faktické závažné důsledky zrušení pobytového oprávnění pro další život žalobce a jeho družky. Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

6. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Konstatuje, že dostatečně zjišťoval skutkový stav věci, posoudil dopady napadeného rozhodnutí a vypořádal se s námitkami žalobce způsobem odpovídajícím jejich kvalitě a konkrétnosti. Žalovaný upozorňuje na to, že se žalobce ve správním řízení vůbec nezmínil o tom, že by v České republice sdílel domácnost s družkou. V cizineckém informačním systému nebylo ničeho uvedeno o rodinných vazbách žalobce. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně jeho soukromých a rodinných poměrů tížilo žalobce. Neprovedení výsledku žalobce a jeho družky žalovaný nepovažuje za vadu řízení, a to především v situaci, kdy žalovaný neměl o žalobcově družce ani tušení. Žalobce sám provedení výsledků nenavrhoval. Jelikož z cizineckého informačního systému plynulo, že žalobce je bezdětný, nepovažoval žalovaný za nutné, aby se vyjadřoval k nejlepšímu zájmu dětí. Žalovaný je přesvědčen o tom, že se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně zabýval. Nepodstatné přitom bylo to, jakého trestného činu se žalobce dopustil, nebo že byl předtím bezúhonný. V tomto ohledu žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, a připomíná, že se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí s ohledem na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ani nemusel zabývat.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Průběh jednání před soudem

8. Žalobce během ústního jednání setrval na svém písemném stanovisku. Zástupce žalobce nadto sdělil, že trestní příkaz ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 T 53/2023-51, byl po podání žaloby zrušen na základě včasného odporu. Navrhoval, aby soud i tuto skutečnost zohlednil zejména v rámci úvah o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Zástupce žalobce očekává, že trestní soud rozhodne o podmíněném zastavení trestního řízení. Sdělil také, že žalobce požádal o obnovu řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty.
9. Žalovaný se z jednání omluvil.
10. Soud provedl dokazování informacemi o řízení vedeném Okresním soudem v Přerově pod sp. zn. 3 T 53/2023 (dostupnými z <https://infosoud.justice.cz/>) a zjišťoval, že věc je vedena jako „obživa“. Dne 6. 4. 2023 sice bylo ve věci vydáno rozhodnutí (trestní příkaz), u něhož bylo vyznačeno datum právní moci k 15. 4. 2023. Dne 18. 9. 2023 však byl podán odpor, který byl uznán jako včasý a podaný oprávněnou osobou, pročež došlo ke zrušení trestního příkazu.

11. Z přípisu Okresního soudu v Přerově ze dne 9. 10. 2023, který byl dle související doručení doručen zástupci žalobce následujícího dne, shodně vyplynulo, že samosoudce posoudil odpor proti trestnímu příkazu jako včasný. Totéž soud zjistil z úředního záznamu Okresního soudu v Přerově ze dne 6. 10. 2023.

Posouzení žaloby soudem

12. Posuzovaná věc se týká zrušení žalobcovy povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*“ Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona stanoví, že „*ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
14. Ke zrušení platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty došlo z důvodu, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Přerově ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 T 53/2023-51, pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. V průběhu soudního řízení však byl v návaznosti na podaný odpor, který byl trestním soudem vyhodnocen jako včasný a podaný osobou oprávněnou, trestní příkaz zrušen. V důsledku toho je třeba hledět na žalobce jako na osobu, která za úmyslný trestný čin odsouzena nebyla. Zpětně tak *de facto* došlo ke změně skutkového stavu věci, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Zrušení trestního příkazu totiž působí s účinky *ex tunc*.
15. I v situaci, kdy je soud povinen rozhodovat podle skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), proto soud musí přihlídnout k tomu, že dle aktuálních zjištění v době vydání napadeného rozhodnutí trestní příkaz č. j. 3 T 53/2023-51 neexistoval, neboť byl zrušen, a žalobce tedy nebyl pravomocně odsouzen za přečin poškození cizích práv.
16. To, že došlo ke zrušení trestního příkazu (coby zásadního podkladu pro rozhodování ve správním řízení) žalovaný pochopitelně v době vydání napadeného rozhodnutí nemohl zohlednit. Skutečnost, že až po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení trestního příkazu, by nyní mohla vést k obnově řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tato skutečnost současně nutně vede k závěru, že skutkový stav, z něhož žalovaný v době svého rozhodování vycházel, nemůže obstát a vyžaduje zásadní doplnění. Je proto dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
17. K tomuto zrušovacímu důvodu by přitom soud musel přihlídnout i z úřední povinnosti, neboť neexistence trestního příkazu brání přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. To, zda byl žalobce pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, je prejudiciální otázkou, bez jejíhož zodpovězení se nelze věnovat uplatněným žalobním bodům (v situaci, kdy žalobce nebyl odsouzen za trestný čin, nelze například vypořádat žalobní bod týkající se nezohlednění závažnosti spáchaného trestného činu či výše uložené sankce). Z těchto důvodů je tedy zcela nerozhodné, že žalobce – opět z pochopitelných a objektivních důvodů – neargumentoval zrušením trestního příkazu již v žalobě, ale až při jednání před soudem (dříve tak učinit nemohl).
18. Soud tedy napadené rozhodnutí s ohledem na shora uvedené zrušil a věc vrátil žalovanému

k dalšímu řízení. Pro nadbytečnost se již nevěnoval uplatněným žalobním bodům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001-37, č. 127/2004 Sb. NSS).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Soud I. výrokem tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. O vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán názorem zdejšího soudu. Jeho úkolem bude zohlednit zrušení trestního příkazu ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 T 53/2023-51, a opětovně se zabývat otázkou, zda byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a zda je tedy namístě zrušit platnost jeho zaměstnanecké karty.
20. O nákladech řízení soud rozhodl II. výrokem tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tj. dle procesního úspěchu ve věci. Ten je třeba připsat žalobci, který se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, čehož v řízení před soudem také dosáhl. Nepodstatné je z hlediska procesního úspěchu to, že žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí postupoval správně, pokud vycházel z existence tehdy ještě pravomocného trestního příkazu. Náklady žalobce sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku, účast při jednání před soudem*) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a ze tří paušálních částek po 300 Kč jako náhrad hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože advokátní kancelář, v jejímž rámci zástupce žalobce vykonává advokacii, je plátcyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o náhradu této daně ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak náklady řízení žalobce činí částku 16 342 Kč. Lhůtu k plnění soud stanovil žalovanému v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že žalovaný je povinen nahradit náklady řízení k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně